

Категорія справи № 824/22/19: **не визначено.**

Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **11.07.2019.** Оприлюднено: **12.07.2019.**

Номер судового провадження: **не визначено**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Справа № 824/22/19 № № провадження 2к/824/28/2019 суддя Суддя Семенюк Т.А.

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

5 липня 2019 року Київський апеляційний суд в складі судді Судової палати з розгляду цивільних справ :

Головуючого - судді Семенюк Т.А

При секретарі - Макаровій К.В.,

розглянувши як суд першої інстанції у відкритому судовому засіданні в місті Києві заяву «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») про визнання і надання дозволу на виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року у справі № 2015-11 за позовом «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії,-

ВСТАНОВИВ:

21 лютого 2019 року представник «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») подав заяву про визнання та надання дозволу на виконання арбітражного рішення, посилаючись у обґрунтування заяви на те, що рішенням Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року позов «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії присуджено стягнення на користь позивача збитків у сумі 11 789 438, 83 доларів США та відсотків, нарахованих до ухвалення рішення за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 1%, які розраховуються таким чином: (а) на суму, присуджену за вимогою щодо Постанови № 647, - з 1 лютого 2015 року по дату ухвалення цього рішення; та (б) на суму, присуджену за вимогою щодо репатріації, - з 1 лютого 2016 року по дату ухвалення цього рішення.

Роз'яснено, що відсотки, нараховані після ухвалення рішення, якщо присуджена сума буде виплачена протягом трьох календарних місяців з дати ухвалення рішення, відсотки, нараховані після ухвалення рішення, не сплачуються. В іншому випадку відсотки, нараховані після ухвалення рішення, сплачуються за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 2%, і нараховуються починаючи з дня, наступного за датою ухвалення рішення, по дату виплати з щомісячною капіталізацією.

Зобов'язано Україну, відповідно до статті 7 Угоди між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії про сприяння і взаємний захист інвестицій від 10

лютого 1993 року, дозволити «ПГНК» здійснювати без обмежень переказ і репатріацію дивідендів на користь «Полтави» в доларах США, незважаючи на будь-які обмеження на репатріацію дивідендів іноземним інвесторам, встановлені українським законодавством, а також зобов'язано НБУ вжити всіх необхідних заходів з метою сприяння «ПГНК» у репатріації дивідендів.

Стягнуто з відповідача на користь позивача витрати в сумі 311 216, 36 євро, 328, 54 британських фунтів стерлінгів і 12 500 доларів США.

Рішенням Постійного третейського суду від 7 березня 2017 року пункт резолютивної частини рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року викладено у наступній редакції: Зобов'язано відповідача сплатити на користь Позивача витрати в сумі 313 430,52 євро, 328,54 британських фунтів стерлінгів і 12 500 доларів США.

Зазначив, що рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року у справі № 2015-11 відповідачем у добровільному порядку не виконано.

Статтею 23 ЦПК України передбачено, що усі справи, що підлягають вирішенню в порядку цивільного судочинства, розглядаються місцевими загальними судами як судами першої інстанції, крім справ, визначених частинами другою та третьою цієї статті.

Справи щодо оскарження рішень третейських судів, оспорювання рішень міжнародних комерційних арбітражів, про видачу виконавчих листів на примусове виконання рішень третейських судів розглядаються апеляційними судами як судами першої інстанції за місцем розгляду справи третейським судом (за місцезнаходженням арбітражу).

Справи щодо визнання та надання дозволу на виконання рішень міжнародного комерційного арбітражу розглядаються: 1) якщо місце арбітражу знаходиться на території України - апеляційними загальними судами за місцезнаходженням арбітражу; 2) якщо місце арбітражу знаходиться поза межами України - апеляційним загальним судом, юрисдикція якого поширюється на місто Київ.

Відповідно до ч. 3 ст. 475 ЦПК України, заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу подається до апеляційного суду, юрисдикція якого поширюється на місто Київ, протягом трьох років з дня прийняття рішення міжнародним комерційним арбітражем.

В судовому засіданні представники «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гас Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») підтримали заяву і просили її задовольнити.

Представники Міністерства Юстиції України, які представляють інтереси Держави Україна проти задоволення заяви заперечували.

Суд, заслухавши пояснення представників сторін, дослідивши матеріали справи, дійшов висновку, що заява підлягає задоволенню частково з наступних підстав.

Статтею 81 Закону України «Про міжнародне приватне право» передбачено, що в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають з цивільних, трудових, сімейних та господарських правовідносин, вироки іноземних судів у кримінальних провадженнях у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних і господарських справ, що набрали законної сили.

Частиною 1 статті 82 Закону України «Про міжнародне приватне право» встановлено, що визнання

та виконання рішень, визначених у статті 81 цього Закону, здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Відповідно до ч. 1 ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», Арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36.

Визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу - це поширення законної сили такого рішення на територію України і застосування засобів примусового виконання в порядку, встановленому Цивільним процесуальним кодексом України.

Порядок розгляду і вирішення заяви про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу визначені в Главі 3 Розділу IX ЦПК України «Визнання та виконання рішень іноземних судів, міжнародних комерційних арбітражів в Україні, надання дозволу на примусове виконання рішень третейських судів».

У відповідності до ч. 1 ст. 474 ЦПК України, рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

У разі якщо визнання та виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше (ч. 2 ст. 474 ЦПК України).

Вирішуючи питання про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, суд не може оцінювати, чи законним є прийняте рішення, обговорювати його правильність по суті чи вносити будь-які зміни до його змісту, а перевіряє лише дотримання строків звернення з клопотанням, дотримання вимог процесуального закону щодо його форми і змісту та наявність обставин, які можуть бути підставою для відмови в задоволенні заяви.

Крім того, визнання та виконання арбітражних рішень регулюється також Конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року (Нью-Йорк) (далі по тексту Конвенція), яка набрала чинності для України з 8 січня 1961 року, та членами якої є Швейцарія та Сполучене Королівство Велика Британія.

Нью-Йоркська Конвенція встановлює, що кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення як обов'язкові і приводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання і приведення у виконання цих рішень, на умовах, викладених у нижченаведених статтях Конвенції.

Стаття 4 Конвенції зазначає, що для визнання і приведення у виконання рішення іноземного арбітражного суду сторона, яка просить про таке визнання і виконання, при подачі відповідного прохання надає: а) належним чином засвідчений оригінал арбітражного рішення або належним чином завірнену копію такого; б) оригінал арбітражної угоди або її належним чином засвідчену копію. Якщо арбітражне рішення або угода викладені не офіційною мовою тієї країни, де порушене клопотання про визнання і приведення у виконання рішення, також надається переклад цих документів на офіційну мову. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем чи дипломатичною або консульською установою.

Як вбачається з матеріалів справи, при зверненні у лютому 2019 року до суду із заявою про визнання та надання дозволу на виконання рішення Постійного третейського суду від 6 лютого

2017 року, «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») дотримались, визначеного в ст. 475 ЦПК України трирічного строку на подання заяви про визнання та надання дозволу на виконання вказаного рішення.

З матеріалів справи також вбачається, що до заяви стягувачем долучено документи у відповідності до переліку, визначеного статтею 4 Конвенції, що узгоджуються з положеннями ст. 476 ЦПК України та ст. 36 закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», а саме: нотаріально завірена копія арбітражного рішення від 6 лютого 2017 року та 7 березня 2017 року.

До заяви про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу також долучено офіційні переклади вищевказаних документів на українську мову.

З викладеного вбачається, що при зверненні до суду із заявою про визнання та надання дозволу на виконання рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року у справі № 2015-11 «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») дотримано вимоги процесуального закону України щодо строків звернення із заявою та вимог Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року і ЦПК України щодо переліку документів, які повинні подаватися одночасно з такою заявою.

Перелік підстав для відмови у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу визначено в ст. 478 ЦПК України.

Конвенція про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, презюмуючи обов'язковість арбітражного рішення, передбачає вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Згідно статті 5 Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, у визнанні і приведенні у виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямовано, лише у разі, якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем порушеного клопотання про визнання і приведення рішення у виконання докази того, що: а) сторони в арбітражній угоді, за принципами застосовуваного до них закону, в будь-якій мірі були недієздатними або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а за відсутності вказівки про таке підпорядкування, згідно із законом країни, де рішення було винесено, або б) сторона, проти якої винесено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра або про арбітражний розгляд або з інших причин не могла подати свої пояснення, або в) вказане рішення винесено у спорі, не передбаченому або не підпадаючому під дію положень арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, або містить висновки з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, однак, що у разі, якщо висновки з питань, охоплених арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить висновки з питань, охоплених арбітражною угодою або арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і виконана, або г) склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж, або д) рішення ще не стало остаточним для сторін або було скасовано або призупинено його виконання компетентною владою країни, де воно було винесено, або країни, закон якої застосовувався.

У визнанні та приведенні у виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій порушується клопотання про визнання і приведення у виконання рішення, дійде висновку, що: а) об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни, або б) визнання і приведення у виконання цього рішення суперечать

публічному порядку цієї країни.

Стаття 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» також передбачає, що у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише: 1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що: - одна із сторін в арбітражній угоді, зазначеній у статті 7, була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або - сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або - рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або - склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або - рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або 2) якщо суд визнає, що: - об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або - визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Так, статтею 478 ЦПК України передбачено, що суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо: 1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що: а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; д) або рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або 2) якщо суд визнає, що: а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Суд не приймає до уваги науковий висновок Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого про визнання і надання дозволу на виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року у справі № 2015-11 за позовом «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гас Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії (без дати), наданий представниками заявника, оскільки такий висновок не є належним та допустимим доказом в розумінні ст. 76 ЦПК України.

Суд не може погодитись з доводами представників МЮ України, що у арбітражній справі була

порушена належна правова процедура, арбітражний трибунал допустив істотне порушення вимог щодо дотримання належної процедури арбітражного провадження, зокрема, встановив надшільний (прискорений) графік розгляду справи, що унеможливило надання державою Україна пояснень та подання доказів з обставин справи, що непропорційно та незвично стислий для такої справи процедурний графік завдавав шкоди праву держави Україні належним чином викласти свою позицію та надати пояснення, оскільки, як вбачається з матеріалів справи, представники боржника (держави Україна) в ході розгляду справи в Постійному Третейському Суді мали можливість подати не лише відзив на позовну заяву (через 5 місяців з моменту отримання позову), а й повторний відзив (через 8 місяців з моменту отримання позову), графік надання додаткових документів і запитів затверджувався судом з урахуванням позиції представників Міністерства юстиції України.

Також суд вважає необґрунтованими доводи представників МЮ України, що внаслідок подання стягувачем заяв про вжиття забезпечувальних заходів, ресурсів Держави Україна не вистачило для подання відзиву на позов по суті.

Заперечуючи проти задоволення заяви зазначали також, що даний спір не підпадав під умови арбітражної угоди, оскільки інвестиція в СП «Полтавська газонафтова компанія», за захистом якої позивач звернувся до арбітражного трибуналу, була вчинена, зокрема, шляхом обману маніпулювання із документами, тобто здійснена позивачем всупереч положенням чинного законодавства України, вона не користується захистом ДІУ, і спір, який її стосується, не охоплюється арбітражною угодою.

Суд не може прийняти до уваги зазначені доводи, оскільки належних та допустимих доказів на підтвердження зазначеного суду не надано та є припущенням сторони боржника.

Належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування. Достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи. Достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Відповідно до ст. 81 ЦПК України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень.

Рішення суду не може ґрунтуватися на припущеннях.

Також суд на може погодитись з доводами боржника, що Арбітражний трибунал, поклавши на Державу Україна обов'язок дозволити «ПГНК» здійснювати без обмежень переказ і репатріацію дивідендів па користь «Полтави» в доларах США, незважаючи на будь-які обмеження на репатріацію дивідендів іноземним інвесторам, встановлені українським законодавством, не обмеживши цей обов'язок часовими рамками, фактично вирішив спір на майбутнє, прийняв рішення з питань, які виходять за межі арбітражної угоди і вийшов за межі персональної підсудності, рішення в цій частині суперечить публічному порядку України. Крім того, визнання та примусове виконання Арбітражного рішення у цій частині призведе, на думку представників МЮ України, до істотного втручання у суверенітет Держави Україна в частині повного та самостійного здійснення регулювання суспільних правовідносин, які виникають у сфері репатріації дивідендів, в тому числі - перспективного регулювання.

Оскільки відповідно до ст. 7 Угоди між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії про сприяння і взаємний захист інвестицій від 10 лютого 1993 року, кожна Договірна Сторона стосовно інвестицій гарантуватиме інвесторам іншої Договірної Сторони необмежений переказ їхніх інвестицій і доходів. Перекази здійснюватимуться без затримки в конвертованій валюті, у якій капітал був первісно інвестований, або в будь-якій іншій

конвертованій валюті, узгодженій між інвестором та відповідною Договірною Стороною. Доки не погоджено інше, перекази здійснюватимуться за обмінним курсом, що застосовується на дату переказу згідно з чинними положеннями щодо обміну. Відтак, Постійний Третейський суд, керуючись положеннями зазначеної статті, застосував так званий деклараторний захист. Застосування третейським судом деклараторного захисту не виходить за рамки арбітражної угоди.

У відповідності до ст.ст. 26 та 27 Віденської конвенції про право міжнародних договорів, до якої приєдналася Україна на підставі указу Президії Верховної Ради Української РСР від 14.04.1986 р. № 2077-ХІ кожен чинний договір є обов'язковим для його учасників і повинен ними добросовісно виконуватись; учасник не може посилається на положення свого внутрішнього права як на виправдання для невиконання ним договору.

Згідно ч. 1 ст. 15 Закону України «Про міжнародні договори України», чинні міжнародні договори України підлягають сумлінному дотриманню Україною відповідно до норм міжнародного права. Частиною другою статті 19 цього Закону передбачено, що якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Таким чином, виконання рішення в цій частині не порушуватиме публічний порядок України, оскільки Постійний третейський суд не втручався в суверенні повноваження держави, а лише зобов'язав Державу Україна дотримуватися положень міжнародного договору, стороною якого є Україна, в частині гарантування необмеженого переказу інвестицій і доходів стягувача.

Разом з цим, суд вважає ґрунтовними доводи представників МЮ України, що Постійний третейський суд перевищив свої повноваження, оскільки прямо поклав зобов'язання на Національний банк України, який на відміну від держави Україна, не є стороною арбітражної угоди.

Судом встановлено, що справа розглядалась Постійним третейським судом відповідно до ст. 8 Угоди між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії про сприяння і взаємний захист інвестицій від 10 лютого 1993 року та договору про консолідацію, укладений Сторонами 21 липня 2015 року.

Договір про консолідацію (арбітражна угода) не передбачає передачу на розгляд Постійного третейського суду спорів між окремою інституційною владною установою Договірної (приймаючої) держави, якою є Національний банк України, та інвестором іншої Договірної держави.

Несумісним із публічним порядком України є покладення Арбітражним рішенням прямих обов'язків на Національний банк України. Втручання у діяльність Національного банку України та покладання на нього непритаманних йому повноважень, не узгоджується із публічним порядком України.

Відтак, рішення Постійного Третейського суду від 6 лютого 2017 року в частині зобов'язання НБУ вжити всіх необхідних заходів з метою сприяння «ПГНК» у репатріації дивідендів суперечить публічному порядку України, а тому суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення в цій частині.

Враховуючи, що на час звернення «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX & Gas PLC») до суду із заявою про визнання та надання дозволу на виконання рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року, було остаточним для сторін та підлягало негайному виконанню, суд приходиться до висновку про наявність правових підстав для задоволення заяви про визнання і

надання дозволу на виконання рішення суду частково в частині виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року за позовом «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії щодо стягнення на користь позивача збитків та відсотків, витрат, зобов'язання України, відповідно до статті 7 Угоди між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії про сприяння і взаємний захист інвестицій від 10 лютого 1993 року, дозволити «ПГНК» здійснювати без обмежень переказ і репатріацію дивідендів на користь «Полтави» в доларах США, незважаючи на будь-які обмеження на репатріацію дивідендів іноземним інвесторам, встановлені українським законодавством.

Суд також приходить до висновку про видачу виконавчого листа на виконання рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року про стягнення з Держави України в особі Міністерства юстиції України на користь «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») збитків у сумі 11 789 438, 83 доларів США, відсотків, нарахованих до ухвалення рішення за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 1%, які розраховуються таким чином: (а) на суму, присуджену за вимогою щодо Постанови № 647, - з 1 лютого 2015 року по дату ухвалення цього рішення; та (b) на суму, присуджену за вимогою щодо репатріації, - з 1 лютого 2016 року по дату ухвалення цього рішення; відсотків, нарахованих після ухвалення рішення за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 2 %, починаючи з 7 лютого 2017 року по дату виплати з щомісячною капіталізацією, витрат в сумі 313 430,52 євро, 328,54 британських фунтів стерлінгів і 12 500 доларів США.

Згідно з ч. 1 ст. 479 ЦПК України, суд постановляє ухвалу про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу.

Керуючись ст. 478, 479 ЦПК України, суд, -

УХВАЛИВ:

Заяву «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») про визнання і надання дозволу на виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року у справі № 2015-11 за позовом «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії задовольнити частково.

Визнати і надати дозвіл на виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року в частині виконання арбітражного рішення Постійного третейського суду від 6 лютого 2017 року позов «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC») до Держави Україна, інтереси якої представляє Міністерство юстиції України про відшкодування збитків та зобов'язання вчинити дії щодо стягнення на користь позивача збитків та відсотків, витрат, зобов'язання України, відповідно до статті 7 Угоди між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії про сприяння і взаємний захист інвестицій від 10 лютого 1993 року, дозволити «ПГНК» здійснювати без обмежень переказ і репатріацію дивідендів на користь «Полтави» в доларах США, незважаючи на будь-які обмеження на репатріацію дивідендів іноземним інвесторам, встановлені українським законодавством.

Видати виконавчий лист про стягнення з Держави України в особі Міністерства юстиції України на користь «Джей-Кей-Екс Ойл Енд Гес Пі-Ел-Сі» («JKX Oil & Gas PLC»):

- збитків у сумі 11 789 438, 83 доларів США,
- відсотків, нарахованих до ухвалення рішення за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 1%, які розраховуються таким чином: (а) на суму, присуджену за вимогою щодо Постанови

№ 647, - з 1 лютого 2015 року по дату ухвалення цього рішення; та (b) на суму, присуджену за вимогою щодо репатріації, - з 1 лютого 2016 року по дату ухвалення цього рішення;

- відсотків, нарахованих після ухвалення рішення за доларовою ставкою LIBOR для дол. США + 2 %, починаючи з 7 лютого 2017 року по дату виплати з щомісячною капіталізацією.

- витрат в сумі 313 430,52 євро, 328,54 британських фунтів стерлінгів і 12 500 доларів США.

В решті заяви відмовити.

Ухвала суду може бути оскаржена сторонами в апеляційному порядку до Верховного Суду через Київський апеляційний суд шляхом подання апеляційної скарги протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення. Учасник справи, якому повне рішення суду не були вручені у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного судового рішення.

Ухвала суду, якщо вона не була оскаржена в апеляційному порядку, набирає законної сили після закінчення строку на апеляційне оскарження.

У разі подання апеляційної скарги ухвала суду набирає законної сили після розгляду справи судом апеляційної інстанції.

Повний текст ухвали складено 10 липня 2019 року.

Суддя